

Neon sorozat

Rebecca Reed

18+

Neon Lights

*„Senki nem bántott téged úgy, ahogy én,
Senki nem hordott téged még így a tenyerén,
Senki nem is gyűlölt téged úgy, ahogy én,
De senki nem is szeret úgy, ahogy én.”*

Hiro

Rebecca Reed

Neon Lights

1.

Copyright © Rebecca Reed

Szerző elérhetősége: rebeccareed.iro@gmail.com

Kiadja a Red Zone Book

ISBN (pdf) 978-615-6485-52-6 (epub) 978-615-6485-53-3 (mobi) 978-615-6485-54-0

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A szervezők írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Tartalomjegyzék

1. fejezet: Ajándék.....	6
2. fejezet: Hirtelen ötlet	17
3. fejezet: Meglopva	26
4. fejezet: Balszerencse.....	36
5. fejezet: Nyuszi	46
6. fejezet: Feszkó	56
7. fejezet: Ismerkedés	67
8. fejezet: Lebukás	78
9. fejezet: Váratlan fordulat	88
10. fejezet: Volt, nincs	98
11. fejezet: Vendégek.....	109
12. fejezet: Új megbízás	119
13. fejezet: Csak szex	131
14. fejezet: Még mindig csak szex	141
15. fejezet: Újabb kudarc	152
16. fejezet: Mindenki gyanús	162

17. fejezet: Történelem	172
18. fejezet: Neonfények.....	182
19. fejezet: Érzelmes éjszaka	191
20. fejezet: Tolvajszív.....	199
21. fejezet: Nem oké	208
22. fejezet: Tehetetlen düh	217
23. fejezet: Árulás	226
24. fejezet: Ismét meglópva.....	235
25. fejezet: Békülés	245
26. fejezet: Legközelebb	254
27. fejezet: A tettes.....	265
28. fejezet: Látogatás Flynnél	275
29. fejezet: Jók vagyunk.....	286
30. fejezet: A váza titka	295
31. fejezet: Rejtvény	305
32. fejezet: Valóra vált álmok.....	315
Utószó	326

1. fejezet: Ajándék

Gabriel

A kapu hang nélkül kitárul, begurulok az udvarra, majd kiszállok. A ház előtt szobrozó alak nyitja az ajtót előttem, hagyja, hogy besétáljak rajta. Nem kell kísérő, ahhoz túl gyakran járok ide. Megbízhatnak bennem. Lépteim zaja visszhangzik a márványpadlón, a házban csak a bejárónőt látom, de ő tudomást sem vesz az érkezésemről. Sokan megfordulnak itt, nem keltek feltűnést. Megállok a súlyos tölgyfaajtó előtt, mielőtt belépek, kopogok. Ha Tommy elfoglalt lenne, azt az emberei úgymint közölték volna velem.

Hát, rohadt nagyot tévedek.

– Bocs! – fordulok ki máris az ajtón, amint realizálom a szemem elé táruló látványt.

– Maradj! Mindjárt végzek – nyögdecseli Tommy, és egy pillanatra sem hagyja abba az íróasztalán hason elterülő szőke csaj döngetését.

Nem túlságosan vágyok végignézni, ám mégis becsukom az ajtót, közelebb lépek, és a kezemet magam mögött összekulcsolva, türelmesen várakozok. Tommy homloka izzadtságtól gyöngyözik, ami valószínűleg nem csak a heves testmozgásnak, hanem a lábujjhegyen állásnak is köszönhető, ugyanis elég alacsony. A csaj felemeli a fejét, rám mosolyog. Haja minden egyes erőteljes lökésnél egyre inkább az arcába hullik.

– Krisztusom! – jajdul fel Tommy olyan grimaszt vágva, mintha legalább nyúznák, és nem pont egy hatalmasat élvezne. Ezt követően rögtön lihegve lép egyet hátra. – Akarod folytatni? – bök fejével a csajra, aki mozdulatlanul várakozik tovább.

– Kösz, nem! – morgom. Még a végén lehánynám, amennyire forog a gyomrom.

A szókeség szája elégedetlenül megrándul, aztán felemelkedik, és lesimítja magán a szoknyáját. Kecses léptekkel indul felém, amikor mellém ér, csábos mosolyt villant rám, és távozik Tommy irodájából.

– Néha muszáj kieresztenem a gőzt – közli Tommy már a bárpultnál állva, ahol két pohárba italt tölt. – Mostanában nem jól alakulnak a dolgom. Mondd, hogy te legalább sikerrel jártál! – lép közelebb, és a kezembe nyomja a méregdrága konyakot.

Elveszem, összekoccintjuk a poharunkat. Tommy kutakodó tekintetétől kísérve, egy hajtásra leküldöm a tartalmát.

– Még nem, de dolgozom rajta. Túlságosan bebiztosította magát – sóhajtom.

– Ugyan már! Ez csak egy szaros bankszámla – horkantja, és kézfejével megtöröli a még mindig gyöngyöző homlokát. Kiveszi az üres poharat a kezemből, visszasétál a bárpulthoz.

– Három lépcsős azonosítással – emlékeztetem.

Bármilyen jó hacker vagyok, azért ez nem egyszerű folyamat, bár ezt hiába magyaráznám ennek a féleszűnek.

Tommy Lamotte a világ legszerencsésebb balféke. Ezt igen gyakran megállapítom magamban. Örökölt egy értékes tagságot, egy villát, valamint egy kisebb, ingatlanokkal foglalkozó céget, amihez a legkevésbé se konyít, mégis sikerült annyira

felfuttatnia, hogy mára az egyik legnagyobbnak számított New Orleansban. Persze, Tommy nem az eszéről, még csak nem is a tisztességéről híres. Ennek ellenére mindig jól jön ki az ügyletekből. Az üzletkötései sikeresek, és egyszer sem bukott le, pedig alvilági körökben köztudott, hogy jó pár ingatlan tulajdonost tüntettek el valahol, a város körüli mocsárvidéken. Talán pont emiatt tartanak tőle. Túl gyorsan meghúzza a ravaszt. Akár örültnek is nevezhetném, mert valamilyen szinten tényleg az.

– Az a kibaszott Flynn tehet mindenről! – sötétül el Tommy tekintete. Egy újabb tele pohárral a kezében visszasétál az asztalához, és leül az antik darab mögé. – Mióta átbaszott, semmi sem akar összejönni – túr bele rövidre nyírt, divatos frizurájába.

Nos igen. Talán Flynn Bowman az egyetlen, akivel még Tommy sem mer ujjat húzni. Legalábbis nyíltan nem. A fickó sem válogat a módszerekben, ráadásul befolyásos körökben mozog, nagyjából az egész várost a kezében tartja. Én pedig épp azon ügyködök, hogy feltörjem ennek az embernek a bankszámláját. Biztos, hogy elment az eszem, és átkozom a napot, amikor Tommy rávett erre az öngyilkos munkára. Ám valljuk be, az öszszeg, amit elém tolt, igen meggyőző tudott lenni.

– Szükségem lesz néhány napra – közlöm még mindig ugyanott állva. Nem kínált helyel, de amúgy sem szándékoztam leülni.

– Mégis mennyire?

Megvonom a vállam.

– Nehéz előre megmondani. Talán egy hét.

Tudom, hogy képes vagyok megcsinálni, minden csak idő kérdése, és ha Tommy nem rángatna állandóan ide, valószínűleg

gyorsabban haladnék. Ám ő a főnök, bármilyen nehéz elviselnem.

– Egy hét... – ízlelgeti a szavakat. – Már azt is nehezen nyeltem le, amikor legutóbb elcsaklizta előlem azokat a bérházakat. De álmomban sem gondoltam volna, hogy az a kis csicska képes lesz átbaszni a fejemet!

Nagyjából öt éve tart a versengés közöttük, amióta Flynn New Yorkból áttelepült ide, és rögtön megvetette a lábát a városban. Ezenkívül ő szintúgy megkapta azt a tagságot, amit egyébként csak öröklés útján lehet megszerezni, így Flynn hamar a város irányítói közé küzdte fel magát.

New Orleanst hosszú évtizedek óta a különböző titkos társaságok tagjai irányítják. Ezeknek a társaságoknak többnyire nem nyilvános a névsora, de mégis köztudott, kik vannak benne, és gyakran átfedés van közöttük, ugyanazok a személyek több társaságnak is a tagjai, így gyakorlatilag minden területet lefednek. Tommy kevésbé tudott ezzel a lehetőséggel élni, Flynn viszont remekül kihasználta. Ő nem csak papíron tartozik a városi elit közé, hanem ékes példája annak, hová eljuthat az ember, ha ügyesen forgatja a lapokat.

Tommy azért merészebb ilyen jelzőkkel illetni Flynnt, mert az három évvel fiatalabb nála, alig sűrolja a harmincat. Időnként szaros kölyöknek is nevezi, vagy taknyos orrú kozáknak, habár sosem értettem, milyen megfontolásból, ugyanis Flynnnek semmi köze az ukránokhoz, de még az oroszokhoz se. Talán csak azért hívja így, mert szőke és kékszemű, vagy, mert ismeri ezt a szót. Viszont, ha az ő testmagasságából indulunk ki, senkit sem

illemthetne kicsinyítı jelzıkkel. A százhatvan még nık esetében is alacsonynak számít, nemhogy egy pasinál.

– Visszaszerzem a pénzed, csak még egy kis türelmet kérek – nyugtatom. – Addig húzd meg magad, mert a legkevésbé sem szeretném, ha képbe kerülnél.

– Nyugi, Gabriell! – vigyorodik el. – Sosem fog rájönni, hogy mi voltunk.

Tommy jóképü. Ezt szintén minden alkalommal megállapítom, akárhányszor csak elterül arcán a széles mosolya. Ha ész is párosulna ehhez a bájos külsıhöz, a törpesége ellenére is tiszteletreméltó üzletember válhatna belıle.

– Merem remélni – biccentek –, és most, ha nem haragszol, folytatnám a munkát.

Tommy egy legyintéssel enged utamra, úgyhogy azonnal távozok, és egyenesen hazafelé veszem az irányt. Jó lenne gyorsan túlesni a dolgon, mielıtt meggondolom magam, mert én sem szívesen keverednék konfliktusba Flynn Bowmannel. Személyesen nem ismerem, viszont ránézésre is veszélyesnek tünik. Tommytól kevésbé tartok, legyen bármilyen őrült, mert ahhoz túl régóta ismerjük egymást. Elég sok melót köszönhetek neki, és ha nem is baráti, de egész jó kapcsolat alakult ki közöttünk. Elviselem az agymenéseit, mosolygok az idióta poénjain, valamint zsebre teszem a lóvét, amit a munkáért kapok. Nem vágyok elmélyíteni a kapcsolatot vele.

Beállok az udvarra, és miután kiszállok, nagyot nyújtózva megropogtatom az elgémberedett izületeimet. Túl sokat ülök gép elıtt, fıleg, mióta megkaptam ezt a melót. Miatta hanyagolom a szokásos reggeli futásokat az Audubon parkban, pedig kedvenc

elfoglaltságaim egyike, mikor a hajnali hűvösben végigkocogok a Mississippri partján.

Belépek a házba, kikapcsolom a riasztót, majd azonnal a dolgozóba sietek, hogy ellenőrizsem a gépeket. A három összekapcsolt számítógép a klímával karöltve csendesen zúg, a monitoron pörögnek az adatok, néha meg-megakadva, ám még mindig nem jutottam előrébb. Flynn piszok jól levédette mind a telefonját, mind a laptopját, pedig, ha ezekhez meglenne a belépési kód, onnan már gyerekjáték a bankszámlájához való hozzáférés. Igaz, másképpen is megoldhatnám, de az rizikósabb, én pedig nem kockáztathatok. Úgy kell tennie, mintha az ő gépéről történne a tranzakció. Így nem lesz hová visszavezetni a szálakat.

Leülök a kényelmes székembe, és nekilátok pötyögni. Jó néhány beállításon módosítok, hátha hatékonyabb leszek. Mire végzek, máris kezd lemenni a nap. A gyomrom jelzi, hogy reggel óta semmit sem kajáltam, így a leggyorsabb módját választom az élelemhez való jutáshoz: pizzát rendelek.

Míg várok, elterülök a nappaliban a hatalmas mogyorószínű kanapémra, és behunyom a szemem. Néha kénytelen vagyok pihentetni, mert nem szeretem a szemüveget, amit jó egy éve csináltattam, ugyanis az esti vezetéshez szükségem lett rá. Ilyenkor már elfárad a szemem az állandó monitorbámulástól, kevésbé látok élesen.

Élvezem az otthonom csendjét. Szeretek itt lakni, barátságos, nyugis környezet, a ház pedig számomra maga a tökély. Tágas, világos terek, hatalmas, rusztikus konyha, kényelmes méretű étkező, két háló, egy dolgozó, fürdő és a kedvencem, a

csodás kertre néző nappali. A tévé helyett leggyakrabban azt bámulom a dupla üvegajtón keresztül.

– A fenébe! – káromkodom el magam, amikor megszólal a csengő. Le kell cserélnem, mert ez a visító hang kikészíti az idegeimet.

Feltápászkodok, felkapom az étkezőasztalról a tárcámat, és kilépek a házból, hogy átvegyem a pizzámat. Legnagyobb döbbenetemre nem a futár érkezett, hanem Tommy. Mi a fenét keres itt? A homlokom ráncolva lépek egyet vissza a házba, hogy megnyomjam a kapu nyitógombját.

Tommy emberei kint maradnak, csak ő sétál felém vigyorogva, hóna alatt valami csomaggal.

– Az arcodra van írva, hogy nem engem vártál. – Vállon csap, és elsétál mellettem be, egyenesen a házamba.

Máskor is járt már nálam, de általában engem hívat magához, ezért tényleg kezd érdekelni, mi a jövedele célja, főleg, hogy délelőtt váltunk el egymástól.

– Pizzát rendeltem, azt hittem, a futár lesz – mondom, miközben becsukom magunk mögött az ajtót.

Tommy körbejárhatja a tekintetét az otthonomban, majd még mindig vigyorogva felém fordul.

– Rájöttem, mi a te problémád – közli mindentudó arckifejezéssel.

– Ó, tényleg? – nézek le rá értetlenül. Egy jó fejjel magasabb vagyok nála. – És mire jutottál?

– Arra, hogy ez kell neked – nyújtja felém a csomagot. – Óvatosan, mert törékeny!

Gyanakodva veszem át a papírba csomagolt holmit, a tetején széthúzom rajta a csomagolást, majd az előbbinél is értetlenebbül kapom a tekintetem Tommyra.

– Egy váza?

– Nem akármilyen váza! – emeli fel a mutatóujját, amikor ismét megszólal a csengő. – Az embereim átveszik – állít meg, mielőtt mozdulnék.

– Oké, akkor most már elárulhatnád, mi a fene ez. – Megfordulok, és a papírból kiemelve leteszem a vázát az étkezőasztalra.

Egy színes motívumokkal díszített, réginek tűnő kínai váza áll előttem. Még csak nem is olyan, ami tetszene.

– Milyen pizzát rendeltél? – hagyja figyelmen kívül a kérdésemet. Kitarja az ajtót, és átveszi az emberétől a dobozt.

– Csirkés, dupla sajtos – felelem. Máris tudom, mit fog választani.

– Veled vacsorázok, ha nem baj – közli a tényt, aztán leteszi a dobozt a váza mellé.

Egy nagy sóhajjal vonulok át a konyhába, hozok két tányért. Leülök Tommyhoz, aki időközben már felnyitotta a dobozt.

– Szóval, barátom – kezdi, és kiemel egy szeletet, amin gyönyörűen nyúlik a sajt –, elhoztam neked a legföltettebb kincsemet.

Vállán átdobja a nyakkendőjét, nehogy véletlenül leegye, én pedig türelmetlenül várom, hogy folytassa. Mindig az idegeimre megy a sok mellébeszélésével.

– Ez az én szerencsehozó vázám – böki ki végre.

– Aham – dűnnyögöm, mert épp akkor harapok bele az első falatba.

Ez tényleg ennyire hülye? Azt hiszi, a szerencsén múlik? Jól lehet, ő kb. annak köszönhet mindent, amit elért, csak hogy tura nem ez a nyamvadt váza az oka.

– Viszont, mióta Flynn átbaszott, valamiért nem működik – tűnődik el Tommy egy pillanatra, majd rám néz. – Ezért kell visszaszereznem tőle a lóvét, hogy megtörjön az átok.

Tommy mindig is kattant volt, de nem hittem, hogy ennyire.

– Tehát, ha jól értem, akkor ez a váza segíteni fog nekem abban, hogy sikeresen feltörhessem Flynn számláját – foglalom össze a gondolatmenetét.

– Úgy van! – vágja rá, közben kivesz egy újabb szeletet. – Ha ez megtörtént, utána megint szerencsét fog hozni nekem. Úgyhogy vigyázz rá! – nyomatékosítja ismét.

Valójában nem oszt, nem szoroz a dolog, mert úgyis meg fogom csinálni, és ha Tommy hisz ennek a vacak porcelánnak az erejében, az az ő baja. Márpedig az elszánt tekintetéből ítélve, nagyon is hisz benne.

– Kérsz valamit inni? – állok fel, hogy vizet hozzak magamnak.

– Valami üdítő jó lesz – bólogat utánam fordulva. – Na, mit szólsz?

Kiveszek egy flakon vizet és egy dobozos üdítőt a hűtőszekrényből.

– Honnan van ez a váza? – Először pohárért nyúlok, de végül meggondolom magam. Tommy nem kényes, megissza dobozból is.

- Családi örökség. Tudod, a tradíciók – magyarázza.
- Csakhogy te nem vagy kínai – nézek le azokba az állandóan gyanakvó, ellenben szép szemekbe.
- És? Attól még nem örökölhettek kínai vázát? – kérdez vissza.
- Oké, csak tradíciókat emlegettél... – Inkább ennyiben hagyom a dolgot, úgysem értené.
- Apám hagyta rám, rá meg az ő apja, és így tovább. Mindenkinek meghozta a maga szerencséjét, ám az enyémet Flynn most elvette. Szerezd vissza nekem, Gabriel! A vázám segíteni fog benne. – Végigsimít a porcelán oldalán.
- Megfordul a fejében, hogy Tommy talán használ valamiféle narkotikumot, de annak egyéb tünetei is lennének. Ő csak szimplán elmeroggyant.
- Rajtam nem fog múlni – mosolyodom el most először, mióta itt van.
- Jól van – csap hirtelen a combjára, és feláll. – Lehet, neked is dugnod kellene egy jót. Eléggé nyúzott az ábrázatod – mér végig alaposan.
- Talán igazad van – értek egyet vele kivételesen. Két hete ki se nagyon teszem a lábam a házból. Kivéve, ha ő kéret magához, ami nagyjából kétnaponta fordul elő.
- Kösz a vacsit! Legközelebb én hívlak meg. Arra pedig két szemed! – mutat ismét a porcelánra. Int nekem is, majd mint aki jól végezte dolgát, távozik.

Hosszú percekig a vázát bámulom. Eszembe sincs bevinni a dolgozóba, nehogy véletlenül leverjem. Fogom, és átteszem a komódra. Addig jó helyen lesz ott, amíg végzek a melóval, utána visszaviszem ennek a feleszűnek. Később úgy döntök, tényleg ki-mozdulok egy kicsit, hogy valakin levezethessem a fölös energiáimat.

2. fejezet: Hirtelen ötlet

Rhys

Gondolataimba mélyedve rovom a kilométereket New Orleans szabályos, pókhálószerű utcáin. Már kezd egészen besötétedni, fel sem tűnik, hogy égnek az utcai lámpák, ahogy az sem, mekkora vihar van készülöben felettem. Még a rádió sem szól, ami figyelmeztethetett volna az égi áldásra. Elég messze elkeveredtem a lakásomtól, öreg tragacsom egyre csak vitt előre, miközben azon tanakodtam, hogy a faszba adjam vissza Flynnnek azt a húszezer dolcsit, amivel lógok neki.

Hatalmasat dördül felettem az ég, rendesen összeressenek rá, aztán mintha valaki egy szablyával kettészelné az eget, ömleni kezd az eső. A szél feltámad, a dörgéseket vakító villanások kísérik. Kocsik dudálnak, mindenki igyekszik minél hamarabb hazaérni. Nekem is ez lesz a célom, ezért befordulok az egyik mellékutcába, hogy kikerüljem a forgalmat.

New Orleansban éjszaka sem áll meg az élet, főleg a belváros nyüzsg a turistáktól. A Bourbon Street és a francia negyed éjszakai bárjai holtbiztos, hogy tömve lesznek, mindenki oda menekül be az eső elől. Meg egyébként is népszerűek ezek a helyek. A legtöbb ember szereti a jazzt, talán ez alól én vagyok az egyetlen kivétel.

Egyik kis utcából fordulok be a másikba. Ebben a városban nehéz eltévedni, mert a Mississippi jó irányba tereli még a

legbénább sofőröket is. Én alapjáraton is jól ismerem a terepet, hisz valahol a munkámhoz tartozik.

Egyre inkább kezd aggasztani a vihar, az ablaktörlőm már alig bírja terelni a lezúduló vizet, és amint kiérek egy útkereszteződésbe, a szél olyat dob a kocsimon, hogy rendesen meg kell kapaszkodnom a kormányba. Az utcák pillanatok alatt elnéptelenednek, egy óriási csattanás után pedig a közlekedési lámpák sárgán kezdenek villogni.

– A francba! – szitkozódok, amikor hirtelen a szélvédőmnek vágódik egy letört faág, ami a frászt hozza rám.

Enyhén félrerántom a kormányt, így sikeresen felhajtok a járdaszegélyre. Satuféket nyomok, és éppen ez ment meg. Még az égzengésen keresztül is hallom a furcsa robajt. Előregörnyedek. Ahogy az ablaktörlőm engedi, a vízfüggönyön keresztül meredten nézem, amint egy hatalmas fa nagy recsegéssel rádől az útra. Oda, ahol épp haladtam volna, ha nem fékezek.

– Azt a kurva! – mondom ki ismét hangosan a szavakat.

Kiver a víz. Nyolcéves fejjel éltem át a Katrina pusztítását, azóta kurvára parázok a viharoktól. Nem szeretnék még egy hasonló élményt, és ez a mostani épp oly ijesztőnek tűnik, habár ha hurrikán közeledne, azt rég tudnánk.

Hátramenetbe kapcsolok, tolatni kezdek, mivel a keskeny utcában nem igazán lehet forgolódni. A vihar semmit sem csitul, a szívem pedig egyre hevesebben ver. Azért ennyire nem szoktam pánikolni, mindazonáltal az előbb igencsak közel jártam a halálhoz. Ismét fékezek, mert meglátok egy üres beállót az egyik ház mellett. Előrébb gurulok, majd betolatok oda. Először meg akarok fordulni, de aztán úgy döntök, kivárom itt a vihar végét. A

ház felől védett vagyok, magas kőkerítés határolja, mellettem pedig csupán néhány bokor lengedezik az erős szélben. Leállítom a motort, és bekapcsolom a rádiót.

Szól a zene, nem szakítják meg az adást rendkívüli hírral, ami kissé megnyugtat. A folyamatos villámlás és égzengés már kevésbé. A szelet itt nem annyira érzem, bár a hangja borzongásra késztet. Csak ülök és várok. Gondolataim újra visszatérnek Flynnhez, valamint a hamarosan lejáráó határidőhöz. Honnan a fenéből akasszak le húszezer dolcsit? Kellene egy jó meló. Olyan, ami jól sül el, nem úgy, mint a legutóbbi. Ha nem rúgom fel azt az átkozott macskát, most a fejem se fájna. Az a dög a semmiből tűnt fel, ráléptem a farkára, mire hangosan nyivákkolt egyet, én meg ijedtemben akkorát rúgtam belé, hogy elrepült a kertbe. Ott meg beindult a locsoló, ráadásul a mozgásérzékelő lámpa is felkapcsolódott. Szóval lőttek a lepkegyűjteménynek, amit el kellett volna tulajdonítanom. Sosem értettem, hogyan képes valaki súlyos pénzeket kifizetni döglött állatokért, bár kaptam ettől furább megbízásokat is.

Egyszer például egy használt bugyiért kellett betörnöm valahová. Először azt hittem, csak viccel a megrendelő, azonban kiderült, teljesen komolyan gondolja. Belezúgott valami énekes luvnyába az egyik bárban, de kosarat kapott. A használt bugyik a fétise, úgyhogy kénytelen voltam neki elemelni egyet a nő szenykosarából. Könnyű meló, könnyű pénz. Az, hogy mennyire gusztusos, már nem igazán számít.

Egy autó reflektora tűnik fel, ezzel egy időben a szemben lévő ház kapuja elkezd lassan kitárulni. Egy ezüstmetál BMW Z4

gurul be rajta. Nem értek annyira az autókhoz, noha a szép formájú sportkocsik mindig lenyűgöztek.

A tulaj beáll a garázsba, így nem sokáig gyönyörködhetek benne, de amúgy is sötét van, az eső ugyanúgy ömlik, a kertjében lévő növények szintén takarják a kilátást. Könyökömmel az ablakot támasztva bámulom a takaros házat. Sok hasonló van a környéken. Nem egy csóró lehet, ha ilyen kocsival jár, jöllehet, nem is az a pénzes ürge, akihez érdemes lenne besurranni. Rög-tön ejtem a futó gondolatot, hogy talán kihasználhatnám a vihart, és benézhetnék egy-két helyre. Túl korán van még, alig múlt tíz óra, na meg a franc se akar bőrig ázni.

Többször előrehajolok, próbálom az eget kémlelni, csak tudnám minek, hiszen rohadtul nem látok semmit. Azt viszont igen, hogy az utcát már mindenhol letört faágak, levelek és egyéb hulladékok borítják, amiket ki tudja, honnan sodort ide a szél. Egy újabb hátborzongató dörgés után hirtelen teljes sötétség vesz körül. Várható volt az áramszünet, mégis meglep, és egészen félelmetesnek hat a külső zajokkal kísérvé. Egy kisebb villámlás elég ahhoz, hogy észrevegyem, a szemben lévő ház kapuja ki-be mozdul, mint ami nem tudja eldönteni, kinyíljon vagy bezáródjon. Megzavarhatta az áramkimaradás.

Ujjaimmal a kormányon dobolok, és próbálom visszafogni az ösztöneimet. Fél perc sem kell hozzá, máris a kapun belül találok magam. Kapucni a fejemre húzva, nesztelenül osonok a fal mellett. A házban síri csend, sehol egy kósza gyertyafény. Nem töltöm az időt azzal, hogy megkerüljem az épületet. Csupán néhány másodpercre van szükségem a régi típusú, osztott ablak kinyitásához. Résnyire tárom és fülelek. Csend fogad. A tulaj

valószínűleg az emeleten van. Alváson kívül nem igazán lehet mit csinálni áram nélkül.

Átlendülök a párkányon, újra hegyezem a fülem, közben szétnézek. A szemem piszok gyorsan tud alkalmazkodni a sötétséghez, többek között ezért is vagyok jó a szakmában.

Tipikus családi ház, nem túlszűfolt, ízlésesen berendezve. Seholy egy családi kép vagy gyerekjáték. Pillanatok alatt felmérem a terepet, és már lépnék a szemben lévő szekrény felé, hogy valami érték után átkutassam a fiókjait, amikor ajtónyitódást hallok. Megdermedek. Túl közel van a hang forrása. A nappali mellett húzódó folyosó felé kapom a fejem. Léptek zaja közeledik.

Egy percem se marad, de nem akarok üres kézzel távozni. Habozás nélkül megragadom az első tárgyat, ami a kezem ügyébe akad, aztán kiszaltózok az ablakon. Na, nem szó szerint, hanem szépen, hangtalanul távozok, és még nesztelenül vissza is húzom magam után, hogy ne tűnjön fel a bent tartózkodónak.

Csak a kocsiban veszem szemügyre a szerzeményem.

Kurva jó! Mit kezdjek egy szaros vázával? Mérgeesen dobom a hátsó ülésre, és beindítom a kocsit.

Másnap a csöppnyi asztalomnál kanalazom a müzlit, mivel más nincs itthon, közben a zsákmányommal szemezek. Törtfehér alapon színes motívumok díszítik. Kimonószerűségbe öltözött nők könyvet olvasnak rajta, vagy az egyik, tököm tudja, mit csinál, körülöttük bambuszok, meg egy halom színes virág. A hajszálrepedésekből ítélve régi darab lehet. Talán kaphatok érte párszáz dollárt. El kéne vinnem a kocsmába, Párduc biztosan fel tudná becsülni, mennyit érhet, utána elpasszolom valakinek.

Azzal viszont meg kell várnom a délutánt, mert a korai órákban alig lézengenek Frank kocsmájában.

Reggeli után lezuhanyozom, mert éjszaka már nem volt hozzá kedvem. A vihar kikészített, ezért csak bedőltem az ágyba, és annak is örültem, hogy egyáltalán épségben hazajutottam.

Ebéd után kelek fel. Megnézem a telefonom, pár haveron kívül senki sem keresett, pedig most rohadtul kellene a meló. Flynn sem hívott, ami jót jelent, ám csupán napok kérdése, hogy odarendeljen magához. Tényleg el kell mennem a kocsmába, ott mindig akad valami. Hátha szerencsém lesz.

A vázát betekerem egy vékony törölközőbe, lecammogok a másodikról, majd bepattanok a kocsimba. Útközben megállok az egyik gyorsétteremnél, és vezetés közben tömöm magamba a hamburgerem, sült krumplival kísérvé. Nem mintha nem lenne időm beülni, de ahhoz túlságosan nyugtalanít a helyzetem, hogy bárhol fogjon a hely.

Frank kocsmája valójában nem igazi kocsmá, hanem egy alagsori helyiség, ahol a hozzám hasonló alakok mulatják az időt. Frank az egyik eldugott kis utcában lakik, valaha igazi kocsmát üzemeltetett, némi drogbiznisszel megspékelve, azonban miután lebukott, és leülte azt a pár évet, nem kezdett bele újra. Talán csak nosztalgiából nyitotta meg ezt a helyet, amit még tábla sem hirdet, így valójában csak az tud róla, aki ezekben a körökben mozog.

– Hé, Holló! Mizu? – köszön rám azonnal néhány ismerős arc.

Csak intek feléjük, és a pulthoz lépek. A vázát leteszem rá, Frank pedig már csapolja is a sörömet.

– Mi a helyzet, kölyök? – érdeklődik miközben a törölközőbe bugyolált árut méregeti. Kíváncsi. Ahogy itt mindenki.

– Párduc még nem járt itt? – Egyik karommal a pultra könyökölve nézek körbe a helyiségben.

A berendezés sem az a tipikus kocsmai, mert a pulttal szemközt lévő falnál egy nagy, kopott kanapé húzódik, mellette fotel. A lépcsővel egyvonalban vastos oszlop választja ketté a helyiséget, ami mögött pár asztal és szék hever nagy összevisszaságban, a fal mellett pedig sörös rekeszeket halmoztak egymásra.

– Még nem, de ilyenkor már itt szokott lenni. – Frank leteszi elém a sört, és fejével a csomagomra bök. – Ez meg mi?

– Egy váza. Fel akarom becsültetni Párduccal – válaszolom unottan. Meghúzom a sört, megtörlöm a számat, és Frank szemébe nézek. – Nem hallottál valamit?

Ő csak a fejét rázza.

– Elég nagy a csend mostanában. Senkinek se megy jól a biznisz. Még Kaktuszék is turisták megkoppasztására kényszerültek – mutat a kanapén ücsörgő két taknyos felé, akik csak nemrég kerültek ebbe a körbe.

Húszéves, minden lében kanál utcakölykök, ám néha sikerül egy-egy értékesebb cuccot meglovasítaniuk. Utána napokig mást se hallani tőlük, mert rögtön menőnek hiszik magukat. Most a telefonjukat nyomkodják, és valamit mutogatnak egymásnak. Az egyik asztalnál négy markosabb alak ül. Ők általában behajtással foglalkoznak, vagy ami éppen akad. Arrébb két hamiskártyás

múlatja az időt, az ő asztaluk a szerencsejáték. Ezekről tutira nem kapok infót munkáról, de túl korán is van még hozzá.

– Megjött Párduc – hívja fel a figyelmem Frank az érkezőkre.

Épp hogy visszafordulok a sörömhöz, rögtön újra megpördülök. Párduc tolokocsiját szokás szerint a két fia hozza le a meredek lépcsőn, benne az apjukkal, majd szó nélkül távoznak. Párduc még nem annyira öreg, negyvenöt körül lehet, egy leszámolásakor történt robbantásban veszítette el mindkét lábát. Fegyverkereskedőnek dolgozni sosem egy életbiztosítás.

Frank csapol még egy korsó sört, amit Párduc kezébe nyomok.

– Dumáljunk. – Intek a fejemmel, hogy kövessen.

Elzavarom a két kölyköt, és a vázával, meg a sörömmel a kezemben leülök a kanapéra, Párduc pedig odagurul mellém.

– Mid van? – vág egyből a közepébe.

Kibontom a vázát, és a kezébe adom.

– Tegnap szereztem. Meg tudod saccolni, mennyit ér?

Párduc átveszi, vaskos, tetovált ujjait végighúzza rajta, majd ide-oda forgatja, minden irányból megvizsgálja.

– Kézzel festett, régi darab, habár nem olyan régi, hogy sokat érjen. Ez itt egy monogram lehet, de nem tudok kínaiul – mutatja felém a váza alját. – Érdeemes lenne először ennek utánanézni.

– Nincs erre időm – veszem vissza tőle sóhajtva. – Van ötleted, kinek lehetne elpasszolni?

– Hát, nem egy piacon vásárolt, gagyi darab – tűnődik Párduc, miután felét leküldi a habzó italnak, és jókora böfögés szalad ki belőle. – Harry Sullivan vevő az ilyen giccses holmikra.

Na, pont ő az, akihez nem szeretnék menni. Aztán egyből beugrik, hogy talán... A fenébe, pénzre van szükségem! Másért is fizetett már, bár azt legszívesebben kitörölném az emlékeimből. Viszont a kényszer nagy úr.

– Kösz, Párduc! – Megveregetem a vállát, és a vázát újra beburkolva a hónom alá csapom. – Mondd meg Franknek, hogy a következő körödet is az én számlámhoz írja.

3. fejezet: Meglopva

Gabriel

Már kora hajnalban talpon vagyok. A vihar eléggé elcseszte az estémet. Az összes klub zsúfolásig telt emberekkel, így még attól is elment a kedvem, hogy beugorjak meginni valamit, ezért inkább hazajöttem. Az áramszünet miatt pedig jóval korábban lefeküdtem, mint általában szoktam. A gépeim futottak, a szünetmentes táp tette a dolgát, csak éppen eredményre nem jutottam, és már kezd bosszantani a dolog.

Kávével a kezemben megyek ki a kertbe felmérni a vihar által okozott károkat. A növényeim megsínylették a heves zivatart és a szelet, ágaik szinte a földig hajolva kókadoznak. Egy-két virágom letört, de komolyabb bajt nem fedezek fel. Bizok benne, hogy pár napon belül szépen magukhoz térnek.

Visszamegyek a házba, ám a nappaliba lépve nyomban megtorpanok. A bejárat melletti komódot bámulom mereven, ahová tegnap Tommy vázáját tettem, és most baromira nincs ott. A homlokom ráncolva sietek közelebb, menet közben leteszem a csészét a konyhapultra. Visszapörgetem fejemben a tegnapi estét. Nem rémlik, hogy áttettem volna máshová. Meglebbenti a szél a komód melletti függönyt, és a felismeréstől gyomrom menten görcsbe ugrik. A kurva életbe!

Szinte feltépem az ablakot, és kinézek rajta, bár nem tudom, mire számítottam, mit találok kint. Tutira be volt zárva, sosem hagyom nyitva éjszakára, max csak az emeleten. Visszafordulok

a komód felé, és még mindig nem akarom elhinni a tényt, hogy valaki betört hozzám. Egymás után kezdem kirángatni a fiókokat, nyitogatom az ajtókat, ellenőrzöm, mit vittek el, de úgy tűnik, a vázán kívül semmi sem hiányzik. Miért pont az kellett nekik? Idegesen túrok a hajamba. Ha Tommy ezt megtudja... Te jó ég!

Ismét átgondolom a tegnap estét. Miután hazajöttem, az áramszünet miatt nem kapcsoltam be újra a riasztót, mert csak vinnyogott volna, és a franc se akart állandóan lerohangálni az emeletről elnémítani. A kamerákat még fel sem szereltem, mert ki gondolta volna, hogy pont egy hackerhez fognak betörni? Igaz, ezt egy betévedő tolvaj honnan tudná? Viszont, aki ide bejött, az nem céltalanul érkezett. Tommy vázájára fájt a foga. Vajon miért? Tényleg igaza lenne annak az idiótának? Megrázom a fejemet. Nem. Kizárt. Az csak egy váza, nem pedig valami istenverte mágikus tárgy. Ennek ellenére vissza kell szereznem, különben Tommy pizzáján én leszek a feltét.

Berontok a dolgozóba, előkapom a használaton kívüli laptopomat, és amint betölt, felcsatlakozok a városi megfigyelő kamerarendszerre. Megkeresem a hozzám legközelebb eső pontot, aztán a tárolt fájlok közül kiválasztom a tegnap estit. Biztos, hogy az áramszünet idején történhetett a dolog, máskülönben a riasztóm megszólalt volna, mert amíg nem voltam itthon, be volt élesítve. Nem kellett volna kilőnöm éjszakára sem.

Sejtelmem sincs, ezen a szakaszon mikor haladhatott el az emberem, ha egyáltalán ebből az irányból hajtott be az utcába, így kilenc órától kezdem el visszanézni a felvételt. Ez egy forgalmas csomópont, ám a vihar miatt kevesen vannak az utakon.

Még nem tudom, mit keresek, de kitartóan figyelem a felvételt. Valami átlagos, sötét színű autó kell, hogy legyen. A betörők kerülnek a feltűnést.

A szemem már fárad. Még így is túl sok kocsi halad el a kamera előtt, az eső pedig nehezíti a dolgomat, erősen kell koncentrálnom. Amikor a felvétel tíz órát mutat, megállítom, és visszapörgetem. Kimegyek egy újabb adag kávéért, majd ismét nekiveselkedek. Egy idő után már mindenki gyanúsnak tűnik, ezért keresek egy másik közeli helyszínt, inkább annak a felvételét nézem. Lassan úgy érzem, nem jutok semmire, amikor bepillan valami, és rögtön megállítom a felvételt. Egy fekete színű, öreg Ford Taurus van a képen. Úgy rémlik, mintha az előzőn szintén láttam volna. Villámgyorsan visszakeresem, és valóban. Ugyanaz a kocsi.

Ráközelítek a rendszámra, és két perc múlva már a rendőrségi adatbázisban kutakodok. Pillanatok alatt megtalálom a tulajdonost: Rhys Wyler. A fotóján rögtön megakad a szemem, rá is nagyítok. A háttér miatt egyértelmű, hogy rendőrségi nyilvántartásba vették, ám jelenleg nem ez köti le a figyelmemet, hanem az a ragyogó, sötét szempár, amely a kamerába néz. Szép formájú szája sarkában megbújik egy apró, gúnyos mosoly, álla borostás, fekete haja lágy hullámokban öleli körül az arcát. Rhys Wyler meglehetősen jóképű rosszfiúnak tűnik.

– Lássuk, mit követtél el, Rhys – motyogom hangosan, és megnyitom az aktáját. – Kábítószer birtoklás, kétrendbeli könnyű testi sértés, birtokháborítás. Birtokháborítás?

Rámegek a részletekre, és gyorsan átfutom. Rhyst egy magánbirtok medencéjében kapták el, ittasan, meztelenül. Arra

hivatkozott, melege volt, és csupán le akarta hűteni magát. A feszültségem ellenére mosolyogva csóválom a fejem, aztán újra megnyitom a fotóját.

– Szóval te vitted el Tommy vázáját. Mégis miért? – töprengek hangosan, miközben karakteres arcát csodálom.

Előkapom a telefonomat, sietősen bepötyögöm a címét. Ezután felszaladok a hálóba, előkotrom a fegyveremet, amit valójában soha nem használtam még, és nem is szándékozom, ám most szükségét érzem magammal vinni. Mindenáron vissza kell szereznem a vázát, arra pedig gondolni sem merek, hogy esetleg kudarcot vallok.

Mivel az egész délelőttöm rámegy a kutatásra, muszáj beülnöm valahová ebédelni, mert ki tudja, mikor lesz rá lehetőségem. Amúgy is meg kell terveznem, mit fogok csinálni. Csak egyszerű informatikus vagyok, némi plusz tudással, nem a szó szoros értelmében vett bűnöző. Még sosem fogtam fegyvert senkire, nem fenyegettem, nem zsaroltam, és főleg nem bántalmaztam senkit. Pedig, ha vissza akarom kapni azt a rohadt vázát, nem kizárt, hogy valami ilyesmire kényszerülök majd.

Étvágytalanul forgatom a számban az ételt. Talán szólnom kellene Tommynak. Ő tudná, mi a megoldás, ám rögtön elvetem az ötletet. Amilyen forrófejű, csak a bajt hozná rám, és az egyáltalán nem hiányzik. Ráadásul az is idegesít, hogy a gép előtt kellene ülnöm, mert így tényleg sosem végzek a melóval. Ekkor belém nyilall a felismerés, hogy ha elkészülök, akkor Tommy kéri vissza a vázát. Nem mellesleg, akármikor beállíthat hozzám, és ha nem találja, mi a fenét mondok neki?

Sehogy sem akaródzik elindulnom, azonban nem marad választási lehetőségem. Ezt az ügyet nekem kell megoldanom, és csak remélni tudom, hogy ez a Rhys együttműködő lesz velem. Ha más nem, a fegyverem majd meggyőzi erről.

Az egyik forgalmas utca túloldalán, egy bérház előtt parkolok le. Jó ideig csak figyelem a környéket, valamint az embereket. A Taurust sehol sem látom, Rhys sem bukkan fel. Az egyik lakó kitámasztja a lépcsőház ajtaját, mert bútorokat cipelnek le. Nem húzhatom tovább az időt. Kiszállok a kocsimból, és kihasználva a kínálkozó lehetőséget, besurranok a lépcsőházba. Felmegyek a másodikra, megállok a lakás előtt. Tétovázok, de végül megnyomom a csengőt.

A gyomrom gombóccá zsugorodik, miközben várakozok, ám senki sem nyit ajtót. Egy kanapét cipelnek le éppen, így félre kell állnom az útból, hogy elférjenek. Amint eltűnnek a fordulóban, előkapok egy régi bankkártyát a zsebemből, és néhány gyors mozdulattal kinyitom a zárat. Remegő végtagokkal libbenek be a lakásba, aztán a mögöttem becsukott ajtónak dőlve zihálok. Kell néhány hosszú perc, mire végre ellököm magam a kemény falaptól, és szétnézek. Átmegyek a nappalin, és elsőként a hálóba nyitok be óvatosan, ám senki sem fekszik a vetetlen ágyban. A takaró rendezetlenül hever rajta, a földön néhány ruhadarab szétdobálva, viszont orromat kellemes illat csapja meg. Kissé fanyar, de friss, mint a hajnali erdő. Megborzongok.

Kifordulok a szobából, hogy átnézzem a lakás többi részét. Elsősorban a vázát keresem, csak hogy sehol sem találom, így minden egyebet jó alaposan megszemlélek. Egyértelmű, hogy Rhys nem túl rendszerető, noha alapjában véve tisztaság van

mindenhol, csak éppen a holmiját hagyja szanaszét. A könyveken lepődök meg leginkább. Nem néztem volna ki belőle, hogy szeret olvasni. Még a hűtőszekrényébe is bekukkantok, amely kong az ürességtől, csupán néhány dobozos sör zörög az oldalában és egy flakon ketchup. Az szintén feltűnik, hogy sehol egy női holmi, ezért átmegyek a fürdőbe. Itt még erősebben érzem az előbbi illatot. Kinyitom a tükrös szekrényt, férfi dezodor, borotva, és... Síkosító? Hm. Oké, ez nem jelent semmit.

Visszamegyek a nappaliba, már kezdek egyre türelmetlenebb lenni. Hol a fenében van? De ami fontosabb: Hol a vázám? Pontosabban, Tommy vázája. Ismét ideges leszek. Még Rhys hiányos fotóalbumát is átnézem, azzal kötöm le magam. Öreg hiba, mert rájövök, hogy ez a pasi piszkosul bejön nekem. Akár meglopott, akár nem, hihetetlenül dögös.

Öt óra elmúlik, mire mozdul a kulcs a zárban. Megdermedek. Kínomban már kávéfőztem a konyhájában, és épp a csészét teszem le a pultra. Mint a villám, úgy vágódok be a nappaliba, és leülök a fotelbe, amit félig takar az előszoba fala. Heves szívdobogások közepette hallgatom, ahogy valaki ledobja a cipőjét, majd egy kulcscsomó csattan az előszobaszekrény tetején. Nyelek egy nagyot. Rhys úgy sétál el a konyha irányába, hogy észre sem vesz engem. Fehér pólója megfeszül izmos hátán, fekete farmernadrágjának farzsebében a telefonja domborodik. Kinyitja a hűtőt, és előkap egy sört.

– Üdv! – szólalok meg.

Rhys megpördül, arcára kiül a döbbenet, ám nem látszik nagyon ijedtnék.

– Baszki! – nyögi, és drámaian a mellkasára fekteti a szabad tenyerét. – Muszáj rám hozni a frászt? Ki a franc vagy? – kérdezi lazaságot színelve, és közelebb lépked hozzám.

– Valaki, akitől elvettél valamit – felelem. A hangom magabiztosnak hat, pedig egyáltalán nem vagyok az.

Rhys homloka ráncba szalad, és tekintete nyomban a bejárat felé siklik. Valószínűleg azt fontolgatja, lelépjen-e.

– Összekeversz valakivel – közli, majd meghúzza a sört. Ekkor tűnik fel a nyakán lévő tetoválás. A rendőrségi fotókon még nem volt ott.

– Nem hinném – dőlök előre, hogy ha kell, elő tudjam kapni a nadrágomba dugott fegyveremet. – Szeretném visszakapni.

– Én meg azt szeretném, ha távoznál. Elvégre ez az én lakásom – mutat az ajtó felé a kezében tartott dobozzal.

Felnevetek.

– Fura ezt egy betörő szájából hallani.

Sötét szeme résnyire szűkül, úgy méreget. El tudom képzelni, mennyire pöröghetnek a fogaskerekei, hogy ki a fene lehetek, valamint honnan tudok róla mindent.

– Gőzöm nincs, miről beszélsz, és nem is ismerlek.

Bal kezével sietősen füle mögé tűri a haját. Ez az első árulkodó mozdulat a lelkiállapotáról. Érdekes módon, ettől megjön a magabiztosságom.

– Tegnap éjszaka elvittél tőlem valamit. Kérem vissza! – ismétlem monoton hangon.

Rhys nyakán megrándul egy izom, lép egyet előre, és leteszi a sörös dobozt a dohányzóasztalra. Abban a pillanatban hirtelen megfordul, a bejárat felé akar menekülni, de számítok ilyesmire.

Kiteszem elé a lábamat, és elgáncsolom. Mire eszmél, már lovagló pózban ülök a csípőjén, a fegyverem pedig a homlokához nyomom. A rendszeres testmozgásnak megvan a maga előnye, na meg annak a sok-sok óra kempo edzésnek, amit évekket ez előtt vettem.

Rhys nagy szemekkel mered rám, valószínűleg nem nézte volna ki belőlem sem a fegyvert, sem azt, hogy le tudom nyomni.

– Oké, nyertél, de nem tudok segíteni – mondja, közben a kezét óvatosan feljebb csúsztatja, a feje mellett.

– Én a helyedben nem nagyon mozognék – figyelmeztetem, mielőtt elérné a fal mellett lévő, jó harminc centis Buddha szobrot. Szavaim nyomatékosítására még a fegyvert is kibiztosítom. Nem izgulok, mert nincs megtöltve, ám ezt neki nem kell tudnia.

– A helyedben én sem mozognék – vág vissza szemtelenül elvigyorodva.

Egy pillanatig csak értetlenül bámulom, és miután rájövök, mire gondol, zavartan köszörülöm meg a torkom.

– Terelésben jó vagy, azonban feleslegesen erőlködsz.

– Nehéz így bármi másra gondolni – emeli meg kissé a csípőjét. – Szeretnék felállni.

– Pedig úgy érzem, már sikerült – mozdulok én is felette, és akaratlanul elmosolyodok, viszont a fegyvert ugyanúgy a homlokának szegezve tartom.

– Sajnálom, de általában ez van, ha egy szexi angyal ringatózik a farkamon – mondja még mindig szemtelenül vigyorogva, én meg a szavai hatására majdnem elfelejték levegőt venni.

A fenébe! Nem hagyhatom, hogy kizökkentsen.

– Pedig azt hittem, a fegyverekre gerjedsz.

Minek megyek bele a játékába? Teljesen elment az eszem.

– Talán mindkettőre – vonja meg sután a vállát.

Megint megmozdul alattam, és érzem, tényleg kemény odalént. Ám az sokkal jobban zavar, hogy az én testem szintén reagálni kezd az ingerekre.

– De úgy látom, nem igazán hoz zavarba a dolog – szólal meg ismét.

Bosszant a magabiztossága, bár lehet, hogy így álcázza az idegességét. Mégis azt érzem, hiába van fegyver a kezemben, csak szórakozik velem.

– Kevés dolog tud zavarba hozni. Most pedig, ki vele! Hol az a rohadt váza? – keményítem meg a hangomat, és a pisztoly csövével szorosabban a homlokához nyomom.

Rhys grimaszol egyet, biztosan nem lehet kényelmes neki. Altájon különösen.

– Már elpasszoltam – böki ki végre.

Elfojtok magamban egy káromkodást, és veszek egy mély levegőt, hogy lenyugtassam magam.

– Akkor szépen visszaszerzed!

– Megkapod a lövét, amit érte kaptam, csak szállj már le rólam végre! – veszíti el a türelmét ő is.

– Teszek a lóvéra, nekem a váza kell! – dörrenék rá.

Sötét szemei az arcom pásztázzák. Annyi mindent látni vélek bennük, mégis leginkább a félelem hiánya tűnik fel. Hiába szorítok a fejéhez pisztolyt, egy csepp rettegést sem látok a tekintetében. Vagy hozzászokott már, vagy egyáltalán nem tart tőlem. Egyik se tetszik túlságosan.